

Rechtbank Almelo
Sector Kanton locatie Enschede

Kenmerk: 359064 EXPL 10-14403

**CONCLUSIE VAN DUPLIEK
TEVENS ANTWOORDAKTE VAN WIJZIGING VAN EIS**

inzake

Chen-Wey Precision Industry Co. Ltd.,
gevestigd te Dongguan City, China,

gedaagde,

gemachtigde: mr. D.J. von Rosenstiel

t e g e n

de heer Eltjo Vos,
woonachtig te Enschede,

eiser,

gemachtigde: mw. dr. mr. A.U. Schimansky

Gedaagde dupliceert als volgt:

1.

Gedaagde, hierna te noemen CW, ontkent al hetgeen eiser, hierna te noemen Vos, heeft gesteld bij conclusie van repliek tevens akte van wijzing van eis, behoudens en voorzover hierna uitdrukkelijk wordt erkend.

2.

Wat betreft het onder punt 2 CvR gestelde, wijst CW erop dat haar e-mail volgde op de e-mail van Vos van 22 juni 2009 in het Chinees – inhoudende het besluit tot beëindiging van de samenwerking – en op de aansluitende correspondentie met betrekking tot hetzelfde onderwerp.

Vanaf punt 10.2 CvR erkent Vos de e-mail beëindiging d.d. 22 juni 2009, opgesteld in de Duitse taal en vertaald in het Chinees om aan CW te sturen. Dit betekent dat de beëindiging geschiedde op initiatief van Vos op dat moment en niet door CW.

3.

Wat betreft punt 3 CvR benadrukt CW dat de provisie vanaf mei 2006 t/m eind 2008 niet inhoudt dat de provisie in 2009 op een gelijk of vergelijkbaar niveau zou zijn. Vos wist wel degelijk dat de wereldwijde economische crisis een grote weerslag op de verkoopopbrengsten van zowel CW-klienten als ook CW zelf had. De klienten deelden CW in vertrouwen mede dat hun winst met 40 tot 60% in vergelijking met 2008 was gedaald en zij niet wisten of zij het zouden redden of niet. Van een dergelijke impact is zelfs heden nog sprake. Dit betekent dat CW zich onder deze omstandigheden nog steeds geconfronteerd ziet met minder orders en minder winst. Vos ageerde gewoon als handelsagent en had weinig kennis inzake company management.

Wat de door Vos medegedeelde verkoopopbrengsten betreft dienen alle stukken door het CW-management te worden gecontroleerd, m.n. wat betreft de verkoopopbrengsten als een grondslag voor de provisieberekening. Daarnaast kunnen er andere factoren zijn die de getallen beïnvloeden, zoals retourzendingen op grond van kwaliteit- of leveringskwesties, kortingen, betalingsachterstanden of oninbare vorderingen enz.

Om die reden vonden er veel discussies plaats teneinde onderling de verkoopcijfers definitief vast te leggen. Omtrent de provisie januari t/m juli 2009 kon een dergelijke discussie niet plaatsvinden aangezien Vos weigerde om de aan Red-D/Vos gedane betalingen van klienten aan CW door te geleiden.

Wat betreft de door Geissler verschuldigde betalingen heeft Vos geen actie ondernomen ondanks het feit dat beide partijen een schriftelijke betalingsregeling hadden opgesteld (productie 7a CvR). CW was derhalve genoodzaakt om een Duitse advocaat in te schakelen. Het spreekt voor zich dat het veel tijd en geld heeft gekost totdat deze zaak eindelijk was opgelost. Tijdens die periode handelde Vos zodanig dat hij niets met het incasseren van gelden van doen had en nu wijzigt hij zijn opstelling en beroept zich op zijn recht op provisie. CW benadrukt dat rechten en verplichtingen op hetzelfde moment zouden moeten gelden. De handelwijze van Vos laat zien dat hij bewust negeerde hetgeen hij voor CW had moeten doen.

Wat betreft ITB heeft CW rekening gehouden met de provisie na ontvangst van de order. Er ontbreekt de noodzaak om dit hernieuwd te benadrukken.

CW concludeert derhalve dat bij gebreke van de voornoemde discussie nog geen duidelijkheid heerst omtrent het bedrag aan achterstallige provisies januari t/m juli 2009.

4.

Wat betreft punt 4 CvR betwist CW dat er een overeenkomst tussen haar klanten (Hasco, OBE), Red-D B.V./Vos en CW bestond, inhoudende dat Red-D B.V./Vos klantenbetalingen (Hasco, OBE) kon vasthouden, zoals Vos stelt, tot aan het moment dat de balans tussen partijen werd geaccordeerd. Daarnaast bestond eveneens geen overeenkomst tussen Red-D B.V./Vos en CW dat de klantenbetalingen (Hasco, OBE) bij Red-D B.V./Vos zouden worden geparkeerd totdat de balans zou zijn geaccordeerd. Het was juist volkomen duidelijk dat Red-D B.V./Vos terstond de klantenbetalingen (Hasco, OBE) aan CW zou doorgeleiden zodra de gelden op de rekening stonden.

CW heeft slechts één enkele keer met betrekking tot 2008 hiervan afgezien vanwege het feit dat Red-D B.V./Vos haar verplichting niet nakwam en bewust het doorgeleiden van de klantenbetalingen (Hasco, OBE) aan CW heeft geweigerd. Zelfs nadat de balans tussen partijen werd geaccordeerd, heeft Vos alsnog het balanssaldo ad EUR 12.647,35 ingehouden, ondanks meerdere betalingsverzoeken van CW. Dit was zonder twijfel de hoofdzakelijke reden waarom de situatie zich naar die van heden ontwikkelde.

Anders dan door Vos gesteld, is niet CW een bedrag van EUR 12.647,35 aan Red-D B.V. verschuldigd doch Red-D B.V./Vos aan CW. CW verwijst naar productie 8 CvA.

Het behoeft geen nadere toelichting dat betalingen van klanten en provisies aan een handelsagent twee verschillende zaken zijn. CW begrijpt niet waarom Vos deze door elkaar haalt.

Wat betreft productie 6 CvR wijst CW erop dat de cijfers van vóór de wereldwijde economische crisis zijn en eveneens een 2% bonus in 2007 en een bedrag ad EUR 10.000,00 inhouden, welke laatste een gift van CW was en niet een officiële bonus aangezien de opbrengst-doelstelling niet was bereikt. Deze opstelling kan derhalve niet als referentie of als voorspelling voor toekomstige opbrengsten dienen. Veel ondernemingen zijn gedurende die periode failliet gegaan of proberen er nog heden bovenop te komen. Wat betreft productie 7 CvR wist CW niet op wat het uit zou komen. Daarnaast kwamen de getallen niet overeen met de eigen boekhouding. Zoals reeds onder punt 3 genoemd, dienen alle stukken door het CW-management te worden gecontroleerd, m.n. de verkoopopbrengsten als een grondslag voor de provisieberekening. Daarnaast wijst CW erop dat in de agentuurovereenkomst is bepaald dat de bonus tot 2007 zou worden verstrekt en dat vanaf 2007 hierover jaarlijks zou worden gediscussieerd. Dit betekent dat er geen sprake meer was van een fixed bonus program vanaf 2007. De door CW aan Vos verstrekte gift voor 2008 maakt dit niet anders.

5.

Wat betreft het onder punt 5 CvR gestelde volhardt CW in haar standpunt dat de agentuurovereenkomst door Vos werd beëindigd. Vos komt onder deze omstandigheden – los van de agentuurovereenkomst zelf – geen schadevergoeding krachtens artikel 7:441 BW toe.

Wat betreft punt 5.1 CvR verwijst CW naar hetgeen zij onder punt 4 met betrekking tot productie 6 CvR heeft uiteengezet. Zij betwist de door Vos gestelde provisie-cijfers vanaf april 2006 t/m juli 2009 uitdrukkelijk.

Zoals reeds uiteengezet, kunnen de getallen van vóór de wereldwijde economische crisis niet als referentie of voorspelling voor toekomstige opbrengsten dienen. Vos zou zich moeten realiseren dat ondernemingen niet altijd verkoopopbrengsten op een gelijk of stijgend niveau te allen tijde kunnen realiseren, gelet op veranderingen op grond van interne of externe omstandigheden. De ontwikkelingen bij bijvoorbeeld grote ondernemingen zoals Ford, Citibank, AIG, Lehman Brothers enz. werden aanmerkelijk beïnvloed door de wereldwijde economische crisis.

Wat betreft het onder punt 5.2 CvR gestelde merkt CW op dat Vos handelsagent is op basis van de getekende agentuurovereenkomst en niet werknemer, zoals Vos regelmatig in zijn e-mails benadrukt. Na beëindiging van de overeenkomst zijn partijen aan de punt 9-clausule van de overeenkomst gebonden. CW begrijpt geenszins waarom zij Vos gedurende vier maanden een provisie zou moeten betalen, nog afgezien van het feit dat Vos per direct in juni de agentuurovereenkomst heeft opgezegd.

De provisie dient berekend te worden op basis van werkelijke verkoopopbrengsten zoals geaccordeerd door het CW-management. Op deze wijze werd tot eind 2008 gehandeld. Het spreekt voor zich dat dit ook voor de berekening van de provisie 2009 zou zijn gebeurd.

Wat betreft het onder punt 5.3 CvR gestelde wijst CW erop dat het wel degelijk van belang is dat beide partijen over de 3% provisie-aanspraak na beëindiging hebben gediscussieerd. Op 20 januari 2010 beroept Vos zich plotseling via zijn gemachtigde erop dat de punt 9-clausule nietig zou zijn – quod non.

Wat betreft het onder punt 5.4 CvR gestelde volhardt CW in haar standpunt dat Vos door zijn brief van 22 juni 2009 de agentuurovereenkomst per direct heeft beëindigd, waarmee CW in juli 2009 formeel heeft ingestemd.

Wat betreft het onder punt 5.5 CvR gestelde merkt CW het navolgende op.

De automobiellindustrie was niet zo optimistisch zoals door Vos gesteld. Sterker nog, sommige grote autofabrikanten kwamen in de tweede helft van 2009 in enorme problemen welke waarschijnlijk zelfs nog heden bestaan. De klanten van CW bevinden zich echter niet slechts in de automobiellindustrie, doch ook op andere terreinen, welke met de economische crisis te maken kregen. Dit heeft ertoe geleid dat de CW-klanten meer behoudend zijn geworden en de voorkeur gaven aan het ontwikkelen binnenshuis in plaats van het verstrekken van orders naar het buitenland of zelfs naar Azië. Het spreekt

voor zich dat dit de CW-orders aanmerkelijk heeft beïnvloed.

Vos tracht een voorspoedig vooruitzicht te creëren ter onderbouwing van zijn vordering. Indien hij hiervan zo overtuigd zou zijn dan dient hij de voorspoedige cijfers als bewijs over te leggen.

Het probleem van Vos is dat hij enerzijds verkoopgetallen van CW wenst doch anderzijds deze niet wil geloven. Daarenboven overschat hij de opbrengsten van CW en zijn vermogen om klanten te acquireren.

Wat betreft het onder punt 5.6 CvR gestelde is het aan de kantonrechter om eventuele getuigen te doen horen. Wat de heer Krempels betreft wijst CW erop dat zij hem na de beëindiging van de overeenkomst door Vos heeft benaderd teneinde af en toe bij de communicatie tussen CW en de klanten te helpen, gezien de vriendschappelijke relatie met de heer Huang. Er is noch een schriftelijke-, noch een mondelinge overeenkomst waaruit blijkt dat hij een handelsagent of werknemer van CW is. CW acht het onbegrijpelijk dat Vos de werkelijkheid verdraait met het enkele doel uw kantonrechter te beïnvloeden.

6.

Wat betreft het onder punt 6 CvR gestelde wijst CW erop dat zij alle door Vos voorgeschoten onkosten zonder meer in de balans wil opnemen, voor zover deze door haar bevestigd zijn.

7.

Wat betreft het onder punt 7 CvR gestelde wijst CW erop dat de punt 9-clausule van de overeenkomst (vergoeding c.q. provisie) niet los van de punt 8-clausule (non-concurrentie) kan worden gezien. CW benadrukt nogmaals uitdrukkelijk dat zij slechts bereid was om na beëindiging van het contract gedurende vijf jaren een bepaald provisiebedrag aan Vos te voldoen mits deze zich gedurende die vijf jaar aan het concurrentiebeding zou houden. Van een naderhand construeren van een non-concurrentiebeding is geen sprake. Vos wist dat aan de non-concurrentie de vergoeding van de punt 9-clausule tegenover stond.

8.

Wat betreft punt 8 CvR benadrukt CW dat de beëindiging van de overeenkomst plaatsvond op initiatief van Vos en hij ervoor gezorgd heeft dat het substantiële bedrag aan klantenbetalingen niet aan CW werd doorbetaald. Vos heeft zich vervolgens tot een advocaat gewend welke reeds in haar eerste brief van mening was dat de zaak geschikt zou moeten worden. Kort daarna heeft deze moeten onderkennen dat een gerechtelijke procedure onontkoombaar is. Onder voornoemde omstandigheden betwist CW uitdrukkelijk dat zij de hierdoor ontstane advocaatkosten voor haar rekening zou moeten nemen. Daarenboven betwist CW de redelijkheid van de gevorderde 21 uur voor een drietal brieven en een (onnodig lang) uitgewerkt schikkingsvoorstel, nog los van de betwisting dat überhaupt 21 hiermee gemoeid zou zijn. Geconcludeerd dient dan ook te worden dat de door Vos gevorderde buitengerechtelijke kosten primair geheel voor zijn

rekening behoren te komen en subsidiair Uw kantonrechter deze zou moeten matigen tot maximaal EUR 1.000,00.

9.

Wat betreft punt 9 CvR betwist CW de stelling dat Vos sinds de beëindiging van de overeenkomst geen actieve acquisitie in de branche van CW heeft ondernomen bij gebrek aan wetenschap. De stelling van Vos dat CW dat zeker niet onopgemerkt zou zijn gebleven, is in die context onjuist.

Wel heeft CW vernomen dat Vos recentelijk naar China is gereisd en aldaar één van de concurrenten van CW in de plaats Humen, Dongguan heeft bezocht. Dit zou een gevolg kunnen zijn van het feit dat Vos, anders dan door hem gesteld, toch reeds enige tijd zakelijke met CW concurrerende activiteiten ontplooit. De door Vos met alle middelen gevorderde verkoopcijfers van CW kunnen hem in dat kader bijzonder van nut zijn.

10.

Wat betreft punt 10.1 CvR merkt CW het navolgende op.

De verkoopcijfers zouden op basis van een nieuwe getekende overeenkomst met werking vanaf 1 augustus 2009 (punt 3 van productie 10 CvR) verstrekt worden. Aangezien beide partijen een nieuwe overeenkomst niet hebben getekend, kan CW geen enkele verkoopgetallen aan Vos verstrekken. Niemand zal immers interne vertrouwelijke gegevens verstrekken en tegelijkertijd aan een concurrent – Vos vond immers het werken als agent voor slechts één principaal ontoereikend – betalingen doen.

Aanvankelijk hebben beide partijen onderhandeld met als basis het voorstel van CW van 6 augustus 2009 (productie 10 CvR). Na verloop van tijd heeft Vos – na raadpleging van zijn advocaat – zijn opstelling geheel gewijzigd en meerdere ongelooflijke bedragen gevorderd alsmede de rechtsgeldigheid van de punt 9-clausule van de overeenkomst betwist. Dit is wederom de hoofdzakelijke reden waarom beide partijen tot op heden geen overeenstemming hebben bereikt.

De 3% provisie is gebaseerd op de werkelijke verkoopgetallen zoals uit de punt 9-clausule blijkt. Tijdens en na de wereldwijde economische crisis kon CW vanzelfsprekend niet weten welke opbrengsten zij toekomstig zou genereren. In ieder geval kan zij niet accoord gaan met de onrealistische en voorspelde getallen door Vos.

Het is onjuist dat CW zich niet aan de in 2006 overeengekomen regeling zou willen houden. Deze is immers steeds de grondslag voor CW geweest in haar uitlatingen na de beëindiging door Vos. Het voorstel van 6 augustus 2009 (productie 10 CvR) was een aansluitend concept, gebaseerd op de oorspronkelijke agentuurovereenkomst. Vos daarentegen heeft getracht de getekende agentuurovereenkomst buiten beschouwing te laten en nieuwe vorderingen op basis van het Nederlandse recht te creëren. Het is aan de kantonrechter om over de wederzijdse stellingen van partijen te oordelen.

Wat betreft punt 10.2 CvR herhaalt CW nog eens dat de agentuurovereenkomst door de brief van Vos van 22 juni 2009 is beëindigd met als gevolg dat een goodwill vergoeding hem ook naar Nederlands recht, nog los van de agentuurovereenkomst zelf, niet toekomt.

Wat betreft punt 10.3 CvR benadrukt CW dat zij noch per mail, noch per brief het door Vos op bladzijde 12 CvR geciteerde Duits ontwerp ontvangen heeft.

Elke Chinees zou duidelijk de betekenis van de Chinese brief van 22 juni 2009 begrijpen. Er staat duidelijk:

“Herewith I decide to terminate our relationship of cooperation”...

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat latere e-mails eveneens betrekking hebben op de beëindiging. Vos tracht vervolgens CW en de kantonrechter op het verkeerde been te zetten teneinde nog een opzegtermijn van vier maanden eruit te slaan.

Wat betreft punt 10.4 CvR wijst CW op het navolgende.

Het is denkbaar dat onenigheid ontstaat in de zienswijze van iets gedurende de periode van samenwerking tussen principaal en handelsagent. Onlogisch is dat Vos zich tracht te focussen op het probleem ontstaan door de heer Huang doch niet op het probleem voor hemzelf. Uit latere e-mails blijkt dat de heer Hsieh volkomen dezelfde mening was toegedaan als de heer Huang.

De punt 9-clausule van de overeenkomst luidt: “This agreement is terminated by written notice from one party to the other”

Dit betekent dat elke partij de samenwerking kan beëindigen, met welke reden dan ook. Het is niet noodzakelijk om verwijten jegens elkaar te maken aangezien de samenwerking is gebaseerd op wederzijdse bereidheid. CW heeft zich dit punt goed gerealiseerd en de beslissing van Vos volledig gerespecteerd.

Nadat CW de beëindigingsmededeling van Vos had ontvangen, heeft zij het gesprek gezocht en getracht een weg te vinden teneinde een eventuele nieuwe overeenkomst aan te gaan. Om die reden heeft zij een nieuwe samenwerking per 1 augustus 2009 voorgesteld. Dit stond echter geheel los van de daadwerkelijke beëindiging van de oorspronkelijke overeenkomst in juni 2009. De door Vos aan het voorstel van CW gestelde uitleg dient derhalve met klem van de hand te worden gewezen.

11.

Wat betreft het onder punt 11 CvR gestelde wijst CW op het navolgende.

CW betwist uitdrukkelijk de stelling dat de beëindiging in ieder geval gerechtvaardigd was, te weten door omstandigheden die de principaal kunnen worden toegerekend. Vos heeft in zijn Chinese beëindigingsbrief niet slechts Simon Huang doch ook Doris Lin genoemd. Mevrouw Lin is eveneens een ervaren manager van het managing sales

department. Voordat de heer Huang per 1 april 2009 bij CW kwam, had Vos reeds grote problemen met mevrouw Lin. Het lijkt erop dat Vos zich vijandig opstelt jegens een ervaren manager.

Wat betreft punt 11.1 CvR betwist CW dit uitdrukkelijk. De heer Hsieh vertrouwt het door hem aangenomen personeel. Dit is de reden waarom de heer Huang tot op heden bij CW werkt. De beweringen door Vos ten aanzien van de positie van de heer Huang zijn onjuist en niet met de noodzakelijke bescheiden onderbouwd en moeten als emotionele uitlatingen van de hand worden gewezen.

Nadat de heer Huang bij CW kwam, heeft hij de status van in het verleden gesloten samenwerkingen tussen CW en handelsagenten opnieuw beoordeeld en heeft hij enkele uitzonderlijke condities gevonden. De handelsagent zou bijvoorbeeld nog steeds provisie ontvangen, zelfs indien klanten bewust de betaling zouden traineren (Geissler, ca. EUR 65.500,00) of failliet zouden gaan (Formtech, bijna EUR 50.000,00 vordering). Dit is de reden waarom de heer Huang op 10 april 2009 een bespreking met Vos heeft gehad, in onderling overleg de onredelijke condities te benoemen en door nieuwe regels te vervangen. De provisie zou bijvoorbeeld pas na ontvangst van de betalingen door de klanten worden betaald. De provisie moest worden berekend op basis van de daadwerkelijk van de klanten ontvangen bedragen na aftrek van de waarde van retour gezonden goederen, kortingen enz.

De verantwoordelijkheid kon van de een op de ander worden gelegd indien dit het bedrijfsbelang noodzakelijk acht. Niemand blijft voor altijd op dezelfde positie staan. Vos omschreef dit als abnormaal. Hij verzocht veeleer CW om niet via mevrouw Lin te communiceren, en wel in de tijd dat de heer Huang nog niet bij CW was. Vos vergat vermoedelijk zijn functie als handelsagent. Blijkens de als productie 2b en 3 CvA door CW overgelegde e-mail-correspondentie heeft Vos zichzelf een positie parallel ten opzichte van de heer Hsieh in CW toebedeeld, werkelijk merkwaardig. Een directeur benoemd normaal gesproken zijn manager om zaken met ofwel de klanten of de handelsagenten af te werken aangezien hijzelf de tijd moet hebben om zich met het bedrijfsbeleid en de business strategy bezig te houden. Het gebeurde heel zelden dat de directeur de gehele tijd met de handelsagent (in)direct moest communiceren. Daarnaast zou de directeur zijn managers naar zijn eigen maatstaven beoordelen, los van wat een handelsagent ervan vindt.

Vos heeft de zaak ITB aangehaald om de bekwaamheid van de heer Huang in twijfel te trekken. Het ligt voor de hand waarom Vos dit uitte. De opgegeven prijs staat in directe relatie tot de winstmarge van CW of - indien het noodzakelijk is om een lage prijs op te geven teneinde met succes een order te verkrijgen - tot internal strategic policy. De heer Hsieh stond erop dat de laagste prijs maximaal 15% beneden de eerst opgegeven prijs zou zijn. Iedereen bij CW wist dat hij de uiteindelijke beslissing nam. Vos echter kreeg zijn commissie op basis van de verkoopprijs. Dit verklaart waarom de winstmarge voor CW voor hem geen punt van orde was. Hij wilde slechts transacties met klanten aangaan onafhankelijk ervan of CW een winstmarge had of niet.

De heer Huang heeft nooit de intentie gehad om Vos op een denigrerende wijze te behandelen. De wijze van communiceren moest zich richten op business discussion en niet personal behaviours. De aantijgingen van Vos jegens Huang zijn volledig uit de lucht gegrepen. In dat verband wijst CW er nog eens op dat de heer Krempels werd benaderd na de beëindiging door Vos en niet voordien. Gezien de vriendschappelijke relatie met de heer Huang heeft hij aangeboden bij de communicaties met de klanten te helpen. Tegenwoordig worden alle klanten benaderd en verloopt het klantencontact direct vanuit China of Taiwan.

Wat betreft punt 11.2 CvR wijst CW erop dat dit als een heuse beschuldiging wordt opgevat en dat Vos bewijsplichtig is voor zijn stelling op welke wijze de heer Huang hem vernederd zou hebben. Niemand bij CW, inclusief de heer Hsieh, heeft Vos ooit als werknemer behandeld. CW vermoedt dat Vos zich niet aan nieuwe contactpersonen kon aanpassen, noch aan mevrouw Lin, noch aan de heer Huang, gezien zijn eigen definitie van zijn functie bij CW.

Een exclusieve handelsagent kan al naar gelang de wijze waarop deze presteert voor beide partijen positief of negatief zijn. Gelet op de uitlating van Vos dat het optreden als exclusieve handelsagent een risico voor hemzelf zou inhouden, betekent dat hij zich er kennelijk niet van bewust is dat de grondslag van een samenwerking de wederzijdse belangen en revenuen zijn.

Vos zou moeten weten welk resultaat met het nemen van een bepaalde beslissing gepaard gaat. CW gelooft er bovendien in dat zijn beslissingen rationeel en na zorgvuldige afweging worden genomen. In zoverre kon CW slechts passief zijn beslissing accepteren. Vos daarentegen ging er uitvoerig op in de problemen bij anderen te leggen en dit als reden voor zijn beslissing aan te voeren. Het is een merkwaardige houding voor een exclusieve handelsagent.

Wat betreft punt 11.3 CvR benadrukt CW dat de e-mail-correspondentie, zoals door Vos als productie 12 CvR overgelegd, slechts een verwachte discussie face to face aanduiden. Er werd daarin niet uitdrukkelijk genoemd of uitgelegd dat de beëindigingsbeslissing nog niet genomen zou zijn. De heer Hsieh zag dit net zo. Vos is bewijsplichtig voor het tegendeel. De brief in het Chinees van 22 juni 2009 is een bewijsstuk waaruit de beëindigingsbeslissing van Vos blijkt. Naar aanleiding van die brief hebben beide partijen achteraf nog aanvullende discussies gevoerd.

Hier komt bij dat Vos zich na het versturen van de Chinese brief aan CW reeds zelf niet meer als handelsagent beschouwde. Dit is aanvullend bewijs voor het feit dat zijn handelen met zijn beslissing overeenstemde.

In de door Vos overgelegde e-mail van de heer Hsieh van 24 juni 2009 (productie 12 CvR) staat de zin "We need face to face talk and then make decision".

In de laatste alinea van de brief in het Chinees staat de zin "We need face to face ... and then can make decision for future things."

Dit betekent dat de beëindigingsbeslissing genomen was. Voor de toekomst benodigen beide partijen een face to face talk and then make further decision. Dit verklaart dan ook waarom er discussies werden gevoerd omtrent de wijze waarop klantenbetalingen en provisies enz. dienden te worden gebalanceerd.

CW biedt hierbij uitdrukkelijk aan een beëdigde vertaling van de Chinese brief over te leggen.

12.

Wat betreft het onder punt 12 CvR gestelde verwijst CW naar hetgeen zij ten aanzien van het onder punt 2 en 4 CvR gestelde heeft uiteengezet.

Het is volkomen begrijpelijk dat CW Vos om doorgeleiding van de klantenbetalingen heeft verzocht. Wat betreft de door Vos gestelde gebruikelijke praktijk wat betreft de vorderingen over en weer verwijst CW naar hetgeen zij hierboven onder punt 4 heeft uiteengezet.

13.

Wat betreft het onder punt 13 CvR gestelde merkt CW het navolgende op.

Dit is de lijn welke CW van begin af aan heeft gevolgd en hieraan vastgehouden. Zodra beide partijen hieromtrent overeenstemming hebben bereikt en Vos de ingehouden klantenbetalingen heeft doorgeleid, is CW bereid die verkoopgetallen van de klanten waarop Vos een 3% provisie-aanspraak heeft aan hem te verstrekken. Partijen zouden daarenboven over een nieuwe overeenkomst kunnen discussiëren ter bepaling van hun wederzijdse rechten en verplichtingen.

Wat betreft punt 13.1 CvR merkt CW op dat zij slechts een redelijke vergoeding aan Vos accepteert. In dit kader dient de door Vos beëindigde agentuurovereenkomst te worden gevolgd, te weten 3% provisie gedurende vijf jaar na beëindiging voor de door Vos geworven klanten.

Het aantal klanten waarop voornoemde provisie betrekking heeft bedraagt 23. Deze heeft Vos tijdens de samenwerkingsperiode zelf geworven. CW heeft in het verleden voor meer klanten provisie betaald vanwege het feit dat hiermee enige serviceverrichtingen waren gemoeid. Vos heeft echter na zijn beëindiging geen service meer verleend. Het is normaal dat klanten aan de relatie met CW vasthouden aangezien zij met de onderneming en niet met Vos in persoon zaken doen.

De door Vos aangehaalde acht klanten werden niet door hem geworven. Robert Bosch GmbH bijvoorbeeld is een grote onderneming met meerdere vestigingen. Het hoofdaanspreekpunt is in Shanghai (China). Vóór de beëindiging werden er geen succesvolle zaken gedaan. Wat betreft de andere klanten heeft ofwel CW reeds zaken met hen gedaan vóór de samenwerking met Vos ofwel werden deze geïntroduceerd door reeds bestaande klanten, derhalve niet door inspanningen van Vos.

In het merendeel van de gevallen komt het factuurbedrag overeen met de betaling van de klant. Soms is er echter sprake van bijzondere omstandigheden zoals het retour zenden van goederen, tegenvorderingen, kortingen of aftrek vanwege kwaliteitskwesties, transportvertraging of andere situaties waaromtrent een oplossing in onderling overleg tussen de koper en de leverancier wordt gevonden. Dit zijn general trade conditions welke zich af en toe ook vóór de beëindiging van de overeenkomst hebben voorgedaan. Hiervan zou ook in de toekomst eventueel sprake kunnen zijn met als gevolg dat de provisie gebaseerd zou moeten zijn op de uiteindelijke prijs of overeengekomen bedrag.

Wat betreft punt 13.2 CvR verwijst CW naar hetgeen zij hiervoor reeds ten aanzien van punt 13 en 5.5 CvR heeft uiteengezet.

Vos is bewust zijn verplichting tot het doorgeleiden van de klantenbetalingen aan CW niet nagekomen. Hij tracht daarentegen allerlei aanspraken te creëren die niet gebaseerd zijn op de door Vos beëindigde agentuurovereenkomst. Zodra Vos de klantenbetalingen aan CW heeft doorgeleid, zal CW op haar beurt de 3% provisieregeling jegens Vos nakomen.

Wat betreft punt 13.3 CvR merkt CW op dat het aan de kantonrechter is om eventueel de door Vos benoemde klanten als getuigen te doen horen. CW benadrukt reeds thans dat zij Vos aansprakelijk zal stellen indien enig handelen van hem een negatieve invloed op de zakenrelatie tussen CW en deze klanten zal hebben.

14.

CW biedt naast haar reeds onder punt 10 CvA omschreven bewijsaanbod aan – doch slechts voor zover op grond van Artikel 150 RV de bewijslast op haar zou rusten – een beëdigde vertaling van de Chinese brief over te leggen.

15.

Wat betreft de wijziging van eis door Vos verwijst CW uitdrukkelijk naar haar hierboven uiteengezette stellingen en hetgeen zij reeds in haar conclusie van antwoord heeft uiteengezet.

Met conclusie:

Tot afwijzing van het na wijziging van eis gevorderde met veroordeling van de eisende partij in de kosten van het geding.

Gemachtigde
Dirk J. von Rosenstiel

D/K D4687